

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **J. K.**, v řízení zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Riegrova 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2009 č.j. KÚOK/114200/2009, ve věci účastenství v územním a stavebním řízení,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 21.12.2009 č.j. KÚOK/114200/2009 se pro nezákonnost **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem Olomouc, Riegrova 14.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 19.11.2007 č.j. 43817-07/7677-07/OS/Z, jímž byla umístěna a povolena stavba Větrný park Horní Loděnice-Lipina – větrné elektrárny. Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto jako nepřípustné, když žalovaný dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem řízení.

Žalobce namítá:

- 1) že měl být pojat do okruhu účastníků řízení, když není rozhodující reálné dotčení jeho vlastnického práva předmětnou stavbou, ale pouhá možnost tohoto dotčení;
- 2) nesprávné vyhodnocení otázek zvýšení hlukového klimatu, vlivu varovných světél, zásahu do krajinného rázu a pochybení v procesu EIA.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, kdy ve svém stanovisku zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí (viz níže).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žalobní bod 1) je důvodný.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný při posuzování účastenství žalobce ve správním řízení vycházel ze situace, že vzdálenost stavby žalobce užívané k bydlení od nejbližší větrné elektrárny je 1,47 km, další žalobcovy nemovitosti jsou stodola, občanská vybavenost, trvalý travní porost, ostatní plocha a lesní pozemek. Obec Těšíkov se nachází ve vztahu k větrným elektrárnám v mírném dolíku ve výšce 560 m.n.m., mezi ní a elektrárnami jsou tři kopce o výšce 630, 627 a 627 m.n.m. Proto je od objektu bydlení žalobce viditelná toliko jedna větrná elektrárna (č. 8), a to s ohledem na lesní porost jen její část. V řízení byla předložena hluková studie podle které již u chaty vzdálené 970 m od větrné elektrárny č. 8 jsou hladiny akustického tlaku 32,7 dB ve dne a 32,5 dB v noci, t.j. nedosahují maximálních hygienických limitů, hluk neobsahuje výraznou tónovou složku. Typ a svítivost užitých varovných světél jsou takové, že s ohledem na vzdálenost žalobcova objektu bydlení nedojde k takovému dotčení, které by mělo za následek přímé omezení práva užívání staveb a pozemků žalobce. Dopravní obslužnost větrných elektráren je zajištěna ze silnice I/46, která Těšíkovem neprochází; stavbou není omezen přístup k žalobcovým nemovitostem, nedojde ani k zastínění žalobcových nemovitostí. Žalovaný z těchto důvodů uzavřel, že v posuzovaném případě nedošlo k přímému dotčení žalobcových práv.

Dle § 190 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších předpisů, řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou

- a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost

- o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona,
- b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější,
 - c) řízení o přestupku a správním deliktu, kdy podle nové právní úpravy se jednání obviněného nepovažuje za porušení stavební kázně; v takovém případě se řízení zastaví,
 - d) řízení o vyvlastnění, které se dokončí podle zvláštního právního předpisu.

Podle citovaného ustanovení se na posuzovaný případ vztahují „dosavadní“ právní předpisy, tzn. zejm. zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SZ76“).

Dle § 34 odst. 1 SZ76 účastníkem územního řízení o umístění stavby a o využití území je navrhovatel a dále osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

Dle § 59 odst. 1 písm. b) SZ76 účastníky stavebního řízení jsou osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena.

Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání jako nepřípustné, když žalovaný dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem řízení.

Z obsahu napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný nehodnotil, zda žalobcova práva *mohou* být stavbou dotčena, ale zda tato práva skutečně dotčena jsou a v jaké míře. Žalovaný hodnotí vlivy hluku, světla, atd., kdy připouští, že jimi mohou být žalobcovy nemovitosti ovlivněny; dospívá však k závěru, že se tak děje v přípustné míře.

To však stavebnímu úřadu a žalovanému přísluší za situace, kdy se vypořádává s námitkami osoby, kterou pojal do okruhu účastníků řízení [právě proto, že její nemovitosti stavbou být ovlivněny *mohou* – srov. § 34 odst. 1, § 59 odst. 1 písm. b) SZ76], tzn. za situace, kdy hodnotí vliv stavby na okolí, aby mohl učinit věcný závěr, zda stavbu lze umístit v území a povolit. Takovou pravomoc stavebním úřadům při věcném posouzení věci svěřují ust. § 37 odst. 2, § 39, § 62 odst. 1, 3 a § 66 SZ76. Do fáze věcného posouzení tak náleží vypořádání se s námitkami osob, jejichž vlastnické právo může být stavbou dotčeno (= účastníků řízení), a to případně i se závěrem, že stavba toto vlastnické právo neovlivňuje či jej ovlivňuje v přípustné míře.

Pokud tedy žalovaný připustil, že žalobcovy nemovitosti mohou být stavbou ovlivněny (připustil hluk a světlo, avšak uzavřel, že se tak bude dít v přípustné míře), přesto žalobce nepojal do okruhu účastníků řízení, porušil tímto postupem zákon, konkrétně ust. § 34 odst. 1 a § 59 odst. 1 písm. b) SZ.

Krajský soud proto žalobě jako důvodné vyhověl, tzn. podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právním názorem krajského soudu, jak byl v tomto rozsudku zaujat.

S ohledem na předmět napadeného rozhodnutí (řešení otázky, zda žalobce je či není účastníkem sloučeného územního a stavebního řízení) se soud již dále nezabýval námitkami směřujícími proti věcnému posouzení věci [žalobním bodem 2)].

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z procesního úspěchu žalobce ve sporu, kdy žalobci tak dle § 60 odst. 1 s.ř.s. vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		2.000,- Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 2.100,- Kč / úkon
při těchto poskytnutých úkonech
právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f)	
2) sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	4.200,- Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů
advokáta ve výši 300,- Kč / úkon
při úkonech právní pomoci
vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.	600,- Kč
Celkem		6.800,- Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 23. února 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu